

**СВЕТА МИТРОПОЛИЈА ВЕЛЕСКА И ПОВАРДАРСКА
БИТОЛА**

До
Неговото превосходство
Првоминистерот на Владата на Р.М.
г.Љубчо Георгиевски

Ваше превосходство,

Ако ти згреши братот твој, вели Евангелието, оди и покарај го насамо (Мат. 18,15). Дури од после, ако не те послуша, превземај други мерки, кажи го пред двајца или тројца други сведоци и на крајот пред Црквата и пред јавноста.

Така и ние, г-дине првоминистре, Ви испративме едно писмо во кое Ве известивме дека Велешката и Повардарска Света Митрополија влезе во литургиско и канонско единство со православната икумена и Ви објаснивме што значи тоа. Ве потсетивме дека Македонската Православна Црква има одлучено да стапи во литургиско и канонско единство со СПЦ уште од 1992г. Ви кажавме дека литургиското единство е цел на секоја православна Црква, бидејќи без литургиско единство Црквата не е Црква туку раскол. На тоа писмо не добивме одговор.

После тоа Ви напишавме уште едно писмо во кое баравме да се изјасните дали ставовите на г-динот Ѓорѓи Наумов се ставови на владата или се ставови на еден непоправлив комунист и тоталитарец, Вие повторно не нè удостоивте со одговор. Можеби ние сме мали во Вашите очи особено откако Вашата полиција се обиде да нè понижи, но современата цивилизација го смета за некултура неодговарањето на писмено обраќање кон првоминистерот, па нека е тоа и од малите и грешните како нас, но сепак сеуште со чин: епископ на Црквата Божја распространета насекаде во икумената. Културата се учи на детски години и за некого е веројатно доцна на старост да постане културен, меѓутоа, администрирањето се учи, или барем треба да се учи и како повозрасен, зашто за тоа на крајот на краиштата секоја организирана држава треба да има служби кои ќе го потсетуваат првоминистерот на неговите административни должности. Така, ако одговорот на нашето писмо е пропуст на Вашата култура г-дине првоминистре, тогаш не би требало да биде пропуст и на Вашата администрација, под услов ако е тоа администрација на организирана држава.

Вие знаете дека насекаде Ве поддржувавме во заложбите за реформи на општествениот систем. Ве поддржавме уште пред да дојдете на власт, со очекување според Вашите зборови дека ќе ги направите долгоочекуваните промени. Добро почнавте и направивте она што многумина пред Вас се плашеа да го започнат. Успеавте релативно добро да се снајдете и во воената криза, иако според наше убедување требаше многу порешително да се справите со терористите. Ви го припишуваат распаѓањето на Македонија, меѓутоа, убедени сме дека и било кој друг

да беше на Ваше место не би можел ништо подобро да направи. Некои биолошки процеси се незапирливи. Може само малку да се одложат.

Сепак, она што многумина го зборуваа го потврдивме при нашата последна средба во април годинава. Позицијата на која сте, прекумерно Ве возгордеа. Направивте многу добра за Црквата, ја помагавте материјално, донесовте закон за враќање на имотите, закон за веронаука, но сето тоа го растуриште во миг, ставајќи се во улога на судија во Црквата. Само човек самоуверен и самољубив, човек превознесен и полн со гордост може да се стави над Црквата и да и суди. Г-дине првоминистре, Вие тоа го направивте со тоа што во црковните спорови фативте страна. И тоа не политички, културно и цивилизирано, туку тоталитаристички, онака како што тоа не го правеа ниту комуњарите. Само да Ве потсетиме дека во 1989г. владиката Петар имаше еден спор во кој се замеша државата, но тогаш, тие не се осудија да реагираат разбојнички, како што тоа го направивте Вие г-дине Георгиевски. Имаше многу поголеми побуни и на свештениците и на народот, но полицијата не го истера владиката на улица. Вашата полиција, сега во 21 век, тоа го направи. Ја истера нашата смиреност, заедно со нашите придружници на улица, и тоа без судска одлука, прекршувајќи го Уставот на Р.М. во чл. 26 ст.1, со кој се гарантира неповредливоста на домот, како и чл. 19 ст.3 од Уставот на Р.М. со кој се потврдува дека Црквата е одвоена од државата.

Самите се прикажувате како византофил, што е многу добро, но тоа не е исто што и цезаропапофилството. Цезаропапизмот е негативна појава во Византија, не правило. И тогаш, како и сега, ќе се најдело по некој ваков Јован да се бори против недозволено големото влијание на владетелот во Црквата. Тогаш тој Јован бил Златоуст, или Граматик, сега овој е Велешки, но и тогаш и сега заради истата вера, заради истиот Бог, заради истата вистина. Додуша, цезаропапизмот се јавувал не само заради гордоста и самодоволноста на владетелите, туку и заради инфериорноста на црковните великодостојници. Тоа и се покажа на соборот при осветувањето на Св. Пантелејмон на Плаошник, кога Вие говоревте како теолог и од име на Црквата, а великодостојниците кои требаше да говорат од името на Црквата говореа како политичари. „Великодостојниците” на расколничката црква се неспособни ниту да говорат ниту да делаат, многумина од нив немаат ниту два грама школо, а и она што го завршиле, го завршиле како вечерно училиште. Така, не е чудно што тие се инфериорни, меѓутоа, познавајќи ве како богољубец и црквољубец не е добро да ја користите нивната неспособност и инфериорност за да управувате и со Црквата. Господ не Ви дал такво право. И за да не Ви го земе и она што Ви го дал, немојте да се мешате во Црквата и црковните работи. Секогаш кога еден владетел се мешал во работите на Црквата истовремено правел големо зло не само за Црквата туку и за државата. Прво, затоа што, ако е слаба Црквата не може некој да очекува дека ќе биде јака државата, а само слаба Црква може да остави власта да се меша во внатрешните работи на Црквата; Второ, секнува блгословот Божји на државата зашто владетелот се поставил над Црквата, а Црквата е самиот Бог, тело Негово, и никој не може да биде над неа. Смисла и цел на постоењето е државата да постане Црква, не обратно.

Простете на дрскоста, но дрскост доаѓа од црковнословенското дерзновение кое значи слобода. Се надеваме дека нашава слобода е во Бога и во љубовта Негова и затоа не се плашиме да ја објавиме. Зашто која е смислата да ја премолчине вистината? Како да има нешто поважно и поскапоцено од неа. Затоа, спремни сме да страдаме за вистината, како што впрочем и покажавме. И тоа не само со вакво мало

страдање какво што ни го приредивте Вие г-дине првоминстре, да не лишите од покрив над главата и со пиштоли да не избркате од домот, како што некогаш разбојниците излегоа на Христа, да ни ги ускратите основите човекови права на исповедање на верата, вперувајќи ни пиштол на главата, зашто штом Вашата полиција тоа го сторила исто како и Вие тоа да сте го направиле. Но, посреќно е да страдаш за Бога и да те понижуваат и малтретираат, отколку да бидеш богат, а нечовек. Среќа е да се сретнеш со Бога во тишината на довербата која тој ја полага врз нас, како синови и браќа Негови. Не е среќа да се збогатиш нечесно, зашто од богатството можеш само да се погордееш, а гордоста, пак е мајка на сите гревови.

Не сум ниту пророк, ниту пророчки син, меѓутоа, она што историјата на многупати го покажала, тоа го знам: Не може една држава да има благослов кога нејзиниот владетел се прави дека е бог. Богови се правеле фараоните, Египет пропаднал, богови се правеле римските кесари, Рим пропаднал, богови се правеле турските султани пропаднало и Османлиското царство. Не може Македонија да има просперитет ако нејзините владетели сакаат да бидат поголеми од Бога. А, ќе повториме, Вие, со самото тоа што фативте страна и со полициска сила поддржавте една црковна страна се ставивте во улога на судија, на она што му припаѓа само на Бога. Не секогаш вистината е во мнозинството. А, Вашиот грев е втолку поголем што знаејќи на која страна е вистината, ја одбравте лагата за сопатник, само за да му се додворите на мнозинството. Но, токму тоа ќе Ве собори. Лажна политика е онаа која се гради само врз мнозинството, а не истовремено и врз вистината. Идеален случај е да бидеш и со мнозинството и со вистината. Меѓутоа, ако треба да се одбира, тогаш е подобро да бидеш со вистината, отколку со мнозинството. Зар не нè учи ап. Павле дека; ако е Господ со нас кој ќе е против нас? И токму тоа се потврди сега, во наше време. Станаа незнабошците, атеистите, комуњарите, дури и првоминистерот на владата стана против нас, но штом Господ е со нас ниту влакно од главата не може да ни фали. Не дека не бевме малтретирани, понижувани и навредувани, туку затоа што кога Господ е со тебе и тогаш кога страдаш, страдањето е лесно. Нему Му благодариме што нè удостои да страдаме заради верата, но Вас г-дине првоминстре Ве потсетуваме дека станавте оружје во рацете на ѓаволот за да ја оствари својата цел, да удри против Бога и вистината. Така, покрај другото, станавте и богоборец. Богоборец со најдобри намери за Црквата. Но, не е ли и патот кон пеколот поплочен со најдобри намери? А, тоа ќе Ве чини. Сега, Вие имате власт да ми ја отсечете главата, како што Ирод му ја отсече на Св. Јован кога тој му ја кажа вистината во очи. Борејќи се против Бога, Вие ја затворате вратата за иднината, за вечноста и тоа не само за себе, туку бидејќи сте на одговорно место ја затворате вратата за иднината на поголемиот дел од нашиот народ. Не читајќи или не сакајќи да прочитате како се обрати патријархот Павле до македонскиот народ, не слушајќи или, пак, не сакајќи да слушнете што изјави патријархот Алексеј за македонскиот печат, не гледајќи или не сакајќи да видите што напиша Антиохијскиот патријарх и воопшто како одреагира целата православна Црква, Вие ја упатувате целата иднина на нашиот народ кон земјата Недојдија .

Не е ли срамно, при излегување и влегување на граничните премини во земјава да нè држат нас и нашата придружба по половина час, како небаре тоа малтретирање ќе не премисли и ќе не врати кај расколниците? Ако малку подобро размислите, расколот е во Ваша штета, затоа што државата во која има расколничка црква нема благослов од Бога. Расколот е болна состојба на душите човекови. Ако повеќемина во

една држава се расколници, тоа значи дека схизофренијата прераснала до облик на епидемија. Прво треба да си поделен во себе, за да ти биде нормално да бидеш во раскол со целата православна икумена.

Можат нас да нè нарекуваат предавници, но ние г-дине првоминистре не предадовме ниту педа од Македонија. Напротив, први, уште пред Синодот да се огласи, како Митрополит Велешки и повардарски станавме во одбрана на татковината. Убаво знаете дека многу пати ја посетувавме војската и полицијата на бојните полиња храбрејќи ги да издржат во тешкотиите, зашто сметавме дека тој е делот од нашиот патриотизам што ние можеме да го покажеме. Тие што фактички ја предадоа Македонија, сега почнаа да ги нарекуваат предавници вистинските патриоти. Но, и тоа било во историјата.

Можат да нè нарекуваат финансиски малверзатори, меѓутоа, Живиот Бог ни е сведок дека ниту еден денар немаме присвоено за себе. На крај, што значи тоа за себе, кога немаме ниту семејство, ниту наследство, сè што имаме ќе остане за Црквата, а токму оние кои ја украдоа државата сега прават проверка на материјално финансиското работење на владиката Јован. Тоа е пародија која може да се случи во Македонија, зашто кај нас, кога тоа не и одговора на државата, Црквата не е одвоена од неа, па може државата да се плетка во сè, иако според уставот, Црквата и државата се одвоени. Но, нека помине и тоа чудо. Само да Ве потсетиме дека на Св. Атанасиј Велики, столб на православието, откако не можеле да го обвинат за кривоверие, му наместиле финансиски скандали дека наводно ги терал луѓето да не плаќаат данок на царот, дека продавал некакви „ленени стихари“ од кои тој имал полза, и затоа бил прогонет од катедрата. Бог повторно го вратил, зашто светло не се става под поклоп туку на маса, за сите да го гледаат, но после две години пак бил прогонет. И така, пет пати гонет и пет пати се враќал, за конечно во мир да умре на својата катедра во Александрија. Таква е судбината на големите луѓе г-дине првоминистре. Тие се нашата утеха и нашата сила во мачеништвото во кое Вие нè отеравте.

Можеби изгледа задоцнето, но после нередот кој ни го оставивте г-дине првоминистре, дури сега најдовме прво простор, а потоа и време за да ги напишеме овие редови. До скоро немавме ниту глава каде да наслониме. Се надеваме дека Вие и покрај сите должности ќе најдете малку време да ни одговорите. Во колку не ни одговорите ќе остане да одговарате пред иднината која создава своја историја. Бидете мудар и направете го тоа во сегашноста, зашто ако тоа го правите пред историјата, за неа не веруваме дека ќе Ви бидат доволни ниту Св. Пантелејмон, ниту Животорен источник, ниту Водоча, ниту Вељуса, ниту десет пати по толку.

Со должна почит,

+Јован Митрополит велески и повардарски